

21. 10. 2004

Vezměte, prosíme, na vědomí, že text článku odpovídá platné právní úpravě ke dni publikace.

Evropské právo klientům zkrachovalých bank vyšší kompenzaci nezaručí

V minulých dnech vydal Evropský soudní dvůr zajímavý rozsudek ohledně rozsahu finanční kompenzace, na kterou mají podle evropského práva vkladatelé nárok v případě, že banka resp. jiná úvěrová instituce není schopna dostát závazkům vůči nim. Rozsudek se týkal pádu německé banky BVH v roce 1997.

V projednávaném případě podali tři vkladatelé žalobu k národnímu soudu proti Spolkové republice Německo, ve které žádali náhradu za vklady v rozsahu 33 000-65 000 EUR, o které přišli v důsledku konkurzu vyhlášeného na výše uvedenou německou banku. Žaloba byla postavena na argumentaci, že banka nebyla zapojena do systému pojištění vkladů, ačkoli být měla, a žádali po německém státu náhradu utrpěné škody. Národní soud v řízení konstatoval, že Německo v rozhodné době nemělo ve svém národním právním řádu implementovanou směrnici Evropského parlamentu a Rady č. 94/19/ES o systémech pojištění vkladů, ačkoli lhůta pro její implementaci uplynula již 1. července 1995. Z tohoto důvodu německý soud přiznal každému žalobci náhradu ve výši 20.000 EUR v souladu s podmínkami této evropské směrnice, s jejíž implementací bylo Německo v prodlení. Žalobci ovšem trvali i na náhradě za zbývající část svých vkladů na základě tvrzení, že pokud banka nebyla zapojena do příslušného systému pojištění vkladů, pak německý stát dle příslušné evropské směrnice neměl vůbec BVH bance povolit přijímat vklady.

Evropský soudní dvůr ve svém rozsudku v této věci vyslovil názor, že fyzické osoby, které přijdou o své vklady v důsledku neschopnosti jejich banky dostát svým závazkům vůči vkladatelům, nemohou po státu žádat náhradu škody, kterou tyto osoby utrpěly nedostatečným státním dohledem nad bankovním sektorem, pokud se jim dostalo přiměřené kompenzace na základě evropské směrnice o systémech pojištění vkladů. Na druhou stranu ovšem Evropský soudní dvůr zdůraznil, že tento právní názor se vztahuje pouze na nárok na náhradu škody vyplývající z evropského práva, což automaticky nevyklučuje jiné resp. obdobné nároky, které v konkrétním případě mohou pro fyzické osoby vyplývat z práva národního.

Z tohoto soudního rozhodnutí můžeme vyvodit určitý závěr i ve vztahu k České republice: Fyzické osoby, které v rámci pojištění vkladů nezískají kompenzaci svých vkladů v plné výši, by se při případném vymáhání svých zbylých nároků soudní cestou měly soustředit spíše na argumentaci vycházející z práva České republiky (pokud by taková existovala) než na argumentaci postavenou na prioritě resp. přímé aplikovatelnosti evropského práva u nás. Navíc je dlužno poznamenat, že český zákon o bankách jde sám o sobě nad rámec výše zmiňované evropské směrnice, protože maximální kompenzace jednoho vkladatele zaručená směrnicí představuje pouze 20 000 EUR, kdežto podle českého zákona o bankách bude vkladateli poskytnuta náhrada ve výši 90%, nejvýše však částka odpovídající 25 000 EUR pro jednu oprávněnou osobu u jedné banky.

Další články:

- [Dvě kiwi denně: EU schválila první zdravotní tvrzení pro čerstvé ovoce](#)
- [Digital Omnibus: Revoluce v datech, nebo jen nová zátěž pro podnikatele?](#)
- [Nová pravidla pro ground handling v EU a jejich dopady na letecký sektor](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc březen 2026](#)
- [Novelizace nařízení EU o odlesňování \(EUDR\)](#)
- [Zneužití práva na přístup podle GDPR](#)
- [Doručování soudních písemností ze zahraničí do ČR](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc únor 2026](#)
- [Digital Fairness Act a influencer marketing - cesta ke konci roztržitosti regulace?](#)
- [Novinky z české a evropské regulace finančních institucí za měsíc leden 2026](#)
- [IATA Travel & Cargo akreditace v letectví - v čem spočívají její výhody?](#)